

[Victor Pürschel.]

Dette Krav om et Tokammersystem som folkeligt og demokratisk Garanti imod Yderligheder og Ensighededer er aldeles ikke opfyldt ved det, der er sket her, at man har delt et Kammer i to Kamre. Og det er ogsaa karakteristisk, at det ikke paa noget Sted, hverken i Kommissionsbetænkningen eller i Udvalgsbetænkningen eller under Forhandlingerne her i Salen, af nogen Konservativ er forsøgt hævdet, at dette Krav er sket Fyldest ved det Tokammersystem, som man kalder det, som man har indført her.

Jeg anser dernæst — som jeg allerede har sagt tidligere — den Ordning, som Forslaget indfører, for teknisk meget uheldig, og af alle disse Grunde maa jeg anbefale, at man stemmer mod dette Lovforslag.

Christiani: Ærede Medlemmer af dette høje Ting vil sikkert forstaa, at jeg, der nyligt uventet er blevet kaldt fra et travlt optaget dagligt Arbejde til atter at deltage i Tingets Virksomhed, ikke paa saa kort Tid har kunnet sætte mig saaledes ind i de omfattende Forhandlinger, der har været ført om Grundlovssagen, at jeg kan udtale mig om Detailler i denne store Sag — dette er der ogsaa saa meget mindre Grund til, som mine Partifæller, de ærede Medlemmer Hr. Brørsen og Hr. Krag, paa mit Partis Vegne desangaaende har sagt alt fornødent. Derimod føler jeg Trang til at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger, nærmest som Udtryk for, hvad jeg mener interesserede Vælgere uden for Rigsdagen føler over for det nu fremsatte Forslag til Ændring af Grundloven.

Først og fremmest spørger man, hvorfor Regeringen, efter nyligt at have opnaaet Flertal i begge Ting og dermed Magt til at gennemføre alle sine Forslag, pludselig mener, at Grundloven er saa slet, at den bør ændres netop samtidig med Valgperiodens Slutning. Har vi ikke Gang paa Gang i de forløbne 10 Aar hørt, at Landstinget ved sin vrangvillige Modstand hindrede Gennemførelse af Regeringens mest fortræffelige Forslag? Og har Regeringen ikke netop nu i den mest kritiske, kriseramte Periode faaet Fuldmagt til at handle og vise, hvad den har at foreslaa til Landets Bedste? Hvorfor da kaste Landet ud i en Grundlovsdiskussion, hvis Formaal ingen forstaaer? Er det maaske Meningen hermed, at Vælgerne skulde vende Interessen bort fra de mange store Spørgsmaal, som paatrænger sig paa Baggrund af den Politik, Regeringen har ført i disse mange Aar, og den Situation, hvori Landet

i Almindelighed befinder sig, og for hvilken Regeringen ikke kan unddrage sig sin meget betydelige Del af Ansvar?

Hvorledes er det muligt, at netop de Konservative, som plejer at rose sig af at være det Parti, der er Regeringens egentlige og første Modstandere, føler sig kaldede til at hjælpe Regeringen med at aflede Vælgernes Interesse fra det, som er hele Situationens Kærnepunkt: Erhvervslivets sørgelige Stilling med en Ulighed i Kaar, som aldrig har været større — en Situation, over hvilken netop de Konservative Gang paa Gang har beklaget sig? Jeg kan ikke tro, at Vælgerne er saa naive, at de her lader sig vildlede.

Mange Gange under de foregaaende Valgperioder har jeg haft den Ære at diskutere Grundlov med det radikale Partis Formand, den højtærede Udenrigsminister, og jeg har altid forstaaet, at det radikale Parti ønskede Landstinget afskaffet; men nu finder vi Partiet som Deltager i Fremsettelsen af et Forslag om netop at beholde et Landsting. Man har paa andre Omraader oplevet, at det radikale Parti førte en Politik imod sine tidligere Standpunkter — men dette her havde vist ingen ventet sig!

Alle andre Steder, hvor man har et Landsting, er Tanken dermed dog den, at der her skulde aabnes Mulighed for, at Folk med særlig Indsigt i Samfundsforhold, men uden Tilbøjelighed til at gøre Valgkampagnens brydsomme Arbejde med, skulde kunne deltage i Lovgivningsarbejdet. Men „Trekanten“s Landsting er kun et Udsnit af Folketinget for den ene Halvdels Vedkommende, og den er ikke engang befriet for de Ulemper, der nu hæfter ved Tingvalget i Landstinget. Og hvad den anden Halvdel af „Trekanten“s Landsting angaar, naaede jeg netop forleden Aften at høre det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs blomstrende Tale om den „højdemokratiske“ Maade, hvorpaa den blev valgt, nemlig af Partiernes Hovedbestyrelse. Jo Tak, det kender vi nok! Vi ved, hvordan det gaar til: Hovedbestyrelsen indkaldes, Formanden siger nogle smukke Ord om det vigtige Valg, der forestaar; der nedsættes et Kandidatudvalg med eller uden Deltagelse af Rigsdagsgruppen og efter Bestyrelsens Forslag; Udvalget afgiver Indstilling, som atter approberes af Hovedbestyrelsen — og dermed er de demokratiske Grundsætninger sket Fyldest.

Saa var der dog større Mulighed for, at Valgmandsforsamlingen var et Udtryk for Folkeviljen, og, rigtigt benyttet, er den overmaade betryggende. I hvert Fald kan